

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: J.Ř. , narozený dne ... , bytem ...
zastoupeného: Mgr. Václav Voříšek, advokát, sídlem Ledčická
649/15, 184 00 Praha 8,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, IČ 70890366, sídlem Škroupova 18,
306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20.4 2018 č. j. PK-DSH/2120/18,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn, oddělení přestupků ze dne 19. 12. 2018 přest. č. 148/2017/PD, kterým byl žalobce

uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 4 písm. c) téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.500,- Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

2. Žalobce v žalobě zejména namítal, že mu bylo znemožněno podat námitku podjatosti, protože žalovaný mu na jeho žádost obsaženou již v odvolání podle § 15 odst. 4 správního řádu nesdělil oprávněnou úřední osobu. Současně v tomto postupu žalobce sledává pochybnosti o nepodjatosti oprávněné úřední osoby Bc. J.Č. Vůči zmocněnci žalobce (České vzájemné pojišťovně motoristů, družstvu) má oprávněná úřední osoba negativní vztah, což lze poznat z jejích rozhodnutí, kde kritizuje zmocněnce a s ním spojené osoby jako je p. J., protože se jedná o častého zmocněnce řidičů. Žalobce poukázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2018 čj. 30 A 197/216-34. Podle žalobce nepostačuje, že mu správní orgán prvního stupně v rámci výzvy k doplnění odvolání sdělil seznam oprávněných úředních osob, protože je možné toto vyhledat na internetu. Dále žalobce tvrdil, že neporušil dopravní značku V 1a (podélná čára souvislá), protože ji přejel, až když dokončil předjíždění přes dopravní značku V 13 (šikmé rovnoběžné čáry) a protisměrný odbočovací pruh. Návratem do svého pruhu totiž odstraňoval protiprávní stav, tj. jednání naplňuje znaky krajní nouze. Podle žalovaného nejde o krajní nouzi, když žalobce svým jednáním protiprávní stav vyvolal, ale žalobce měl za to, že taková výjimka z právní úpravy krajní nouze nevyplyvá. Podle žalobce také není z výroku rozhodnutí zřejmé, kolik přestupků je mu kladeno za vinu a jakých. Z výroku vyplývá, že správní orgán považoval porušení obou značek spíše za 1 přestupek. Mohlo by podle žalobce jít o přestupek pokračující, ale tím se měly správní orgány zabývat. Rovněž žalobci není zřejmé, zda mu bylo kladeno za vinu také dokončování předjíždění přes protisměrný odbočovací pruh. Dále žalobce namítal, že z rozhodnutí není patrný význam dopravních značek V1a a V13a, neboť chybí odkaz na ust. vyhlášky č. 294/2015 Sb. Správní orgán se podle žalobce nezabýval tím, zda se namísto předjíždění nejednalo o objíždění. Forma zavinění "nejméně z nedbalosti nevědomé" je podle žalobce neurčitá. Podle žalobce nebyla dodržena zásada materiální pravdy, o vině žalobce zůstaly pochybnosti, nebyla respektována presumpce nevinny a právo žalobce dosáhnout výsledku svědka v jeho prospěch podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy. Výslech spolujezdkyně nebyl podle žalobce nadbytečný, protože vše bylo založeno na ničím nepodloženém tvrzení policistů. Správní orgány a priori nahlížely na policisty jako na osoby věrohodnější, než je žalobce, aniž by se pokusily získat další důkaz jako např. videozáznam ze služební kamery nebo z čerpací stanice. Žalobce připomněl, že v řízení o přestupku platí zásada oficiality. Věrohodností policistů se zabývaly správní orgány pouze v obecné rovině, ale pokud žalobce poukázal na rozpory ve výpovědích (ohledně toho, co policisté dělali, když viděli přestupek, anebo zda měl žalobce dobarvené znaky registrační značky), byly podle správních orgánů způsobeny zapomínáním a subjektivním vnímáním. Pokud podle jednoho policisty vyjížděli na křižovatku a podle druhého stáli na čerpací stanici, jde o odlišné popisy téhož skutku. Správní orgán policisty vyslechl v rozporu s pravidly pro výslech svědků podle analogie trestního řádu, když se nedoptal na žádné skutečnosti neuvedené v úředních záznamech, tudíž si věc policisté nemuseli pamatovat. Žalobcův návrh na dokazování fotografií RZ, dokazující, že ji nedobarvoval, měl dokázat, že se policisté vyjadřovali k jinému přestupku, proto nebyl nadbytečný. Podle žalobce se správní orgány nezabývaly možností mimořádně snížit pokutu dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb. nebo zda není namístě neuložit náhradu nákladů řízení. Na věc měl být plně aplikován zákon č. 250/2016 Sb., neboť byl příznivější

např. i podrobnější úpravou pravidel pro výměru sankce. Navíc i řízení bylo zahájeno až za účinnosti tohoto zák. Žalobce v žalobě vyslovil nesouhlas se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho zmocněnce na internetových stránkách NSS.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že odkázal na napadené rozhodnutí. Dále dle žalovaného mohl žalobce dotazem u něho či nahlédnutím do spisu zjistit, která konkrétní oprávněná osoba bude odvolání vyřizovat. Žalovaný odmítl, že by Mgr. J.Č. byl negativně motivován ve věcech, kde vystupuje jako zmocněnec Ing. J., nadto žalobce svůj názor ničím nedokládá. Podle žalovaného není nutnou součástí odůvodnění rozhodnutí zabývat se hodnocením možnosti mimořádného snížení sankce a absence tohoto hodnocení nemůže způsobit nezákonnost rozhodnutí.
4. Součástí správního spisu je oznámení přestupku ze dne 17. 6. 2017, podle něhož žalobce v tento den ve 21:40 hodin řídil osobní motorové vozidlo Škoda Octavia, RZ ... v Horšovském Týně v ul. Na Přeložce, nerespektoval značku V13a a předjížděl odbočující vozidlo na BČS Shell a odbočovací manévr dokončil přes protisměrný odbočovací pruh ve směru do Semošic. Žalobce se do oznámení nevyjádřil. Podle úředního záznamu Policie České republiky z téhož dne tato hlídka viděla při výjezdu z BČS. Policisté na plánu vyznačili začátek a konec předjíždění žalobcem a místo za BČS, kde byla policejní hlídka.
5. Při jednání dne 2.8.2017, k němuž se žalobce bez omluvy nedostavil, svědek J.V. uvedl, že předmětného dne byl spolujezdcem ve služebním vozidle. Při vyjíždění od čerpací stanice spatřili vozidlo žalobce, které předjíždělo vozidlo odbočující na BČS v místě dopravní značky V13. Zde začal žalobce předjíždět a dokončil to v místě protisměrného odbočovacího pruhu, kde přejel značku V1a. Ve vozidle byl řidič sám.
6. Při jednání dne 23.10.2017, k němuž se žalobce ani jeho zmocněnec rovněž nedostavili, svědek M.V., uvedl, že byl řidičem služebního vozidla. Stáli na výjezdu od čerpací stanice Shell. Podle svědka na vozidle byly dobarvovány znaky RZ. Řidiče upozornili, že si má registrační značky vyměnit.
7. Správní orgán prvního stupně uznal žalobce vinným tím, že při předjíždění nerespektoval vodorovnou dopravní značku V13 (šikmé rovnoběžné čáry), vjel na ni, následně nerespektoval vodorovnou dopravní značku V1a, kterou přejel, když dokončoval předjíždění přes protisměrný odbočovací pruh. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán uvedl, že skutečnost, že si jeden ze svědků nevybavil barvu vozidla, svědčí o tom, že pouze neopakoval obsah úředního záznamu, kde je barva vozidla uvedena. Pakliže k výsledku došlo po 2 - 4 měsících od události, která byla nadto banálním přestupkem, nelze po policistech požadovat, aby si pamatovali všechny podrobnosti. Je logické, že policistům, kteří projednávanou událost vnímali v průběhu služebního výkonu, utkví v paměti právě protiprávní jednání. Vzhledem k tomu, že nevznikly pochybnosti o věrohodnosti svědeckých výpovědí, pro nadbytečnost správní orgán upustil od provedení důkazu fotografií registračních tabulek žalobce. I pokud by bylo prokázáno, že ohledně úpravy registračních značek nešlo o vozidlo žalobce, nevedlo by to k závěru o nepoužitelnosti svědecké výpovědi, neboť protiprávní jednání kladené žalobci za vinu bylo popsáno bezprostředně po spáchání do oznámení přestupku, kde je i identifikace žalobce a jeho vozidla. Žalobce jednal podle správního orgánu nejméně z nevědomé nedbalosti, neboť měl a mohl vidět obě značky a jako držitel řidičského oprávnění musel vědět, jaké zákazy jsou s danými značkami spojeny. Podle správního orgánu nebyly zjištěny žádné natolik významné okolnosti, které by vyloučily, aby jednáním žalobce byl porušen právem

chráněný zájem společnosti a jednání by tak nebylo přestupkem. Za okolnost polehčující označil správní orgán okolnost, že byl přestupek spáchán v nedbalosti a že se žalobce dosud přestupku nedopustil. Proto byla uložena pokuta na samé spodní hranici zákonné sazby. Správní orgán konstatoval, že neshledal důvody pro upuštění od uložení povinnosti nahradit náklady řízení. Odpovědnost za přestupek byla v souladu s § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich posouzena podle právních předpisů účinných ke dni spáchání přestupku, neboť posouzení podle zákonů pozdějších není pro žalobce příznivější. Rovněž určení druhu a výměry správního trestu bylo v souladu s § 112 odst. 3 zákona č. 250/2016 Sb. posouzeno podle zákona účinného v době spáchání přestupku, neboť určení dle zákona pozdějšího by pro žalobce nebylo výhodnější.

8. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že jde o přestupek pozorovatelný pouhým okem a v řízení vystupují očití svědci. Svědkem může být jakákoli osoba, která není účastníkem řízení. Svědek vypovídá o tom, co vnímal svými smysly. Žalovaný považuje svědecké výpovědi za věrohodné, neboť není z řádných okolností patrné, že by měli policisté zájem na tom, jak bude věc vyřízena. V podstatných okolnostech se shodli a drobné odchylky ve výpovědích mohou být způsobeny zapomínáním či subjektivním vnímáním okolností. Rozhodné je, že oba policisté protiprávní jednání žalobce viděli, nikoli zda jejich vozidlo bylo již v pohybu nebo stálo u čerpací stanice. Z výpovědí policistů je zřejmé, že protiprávní jednání vnímali na malou vzdálenost, nadto za vozidlem ihned vyjeli, proto je záměna vozidel vyloučena. Skutečnost, že žalobce nemá dobarvenou značku, automaticky neznamená, že by došlo k záměně vozidel. Dokazování, zda byly registrační značky přebarvené, event. v jaké míře, postrádá v pozdější fázi řízení smysl, neboť značky mohly být vyměněny a nadto žalobce byl při kontrole ztotožněn. Vyhláška č. 294/2015 Sb. nestanoví žádnou právní povinnost, pouze provádí technickou stránku provedení dopravních značek, proto nemusí být odkaz na vyhlášku obsažen ve výroku rozhodnutí. Povinnost dodržovat značky vznikla na základě ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Dle žalovaného je výrok prvostupňového rozhodnutí dostatečně určitý. Z výroku je podle žalovaného zřejmé, že je přestupek spatřován v porušení obou vodorovných dopravních značek. Vzhledem k tomu, že žalobce začal předjíždění nerespektováním značky V13, neměl v žádném případě očekávat, že tento manévr dokončí v místě, kde by již jednal v souladu se zákonem. Na věci nic nemění fakt, že žalobce odstraňoval protiprávní stav. O krajní nouzi nejde, protože hrozbu nebezpečí způsobil sám žalobce, nikoli jiná osoba. Ustanovení o výši sankce a o odpovědnosti za přestupek zůstaly nezměněny i po novelizaci zákona o přestupcích, tudíž pozdější právní úprava není pro žalobce příznivější. Přestupek je ze dne 17.6.2017, a proto byl posuzován dle zákona č. 200/1990 Sb. ve znění účinném do 30.6.2017. Po procesní stránce bylo postupováno podle zákona č. 250/2016 Sb., neboť řízení bylo zahájeno po nabytí účinnosti tohoto zákona (dne 19.7.2017 doručením oznámení o zahájení řízení). Navržený důkaz výpovědí spolujezdkyně P.D. žalovaný neprovedl, neboť považuje skutkový stav za spolehlivě zjištěný provedenými důkazy, zejména výpověďmi policistů.
9. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.r.s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Žalobu soud neshledal důvodnou.
11. Není pravdivé tvrzení žalobce, že mu bylo znemožněno podat námitku podjatosti, protože žalovaný mu na jeho žádost obsaženou již v odvolání podle § 15 odst. 4 správního řádu nesdělil oprávněnou úřední osobu. Jelikož byl žalobci sdělen seznam možných

oprávněných úředních osob, měl žalobce možnost namítat jejich podjatost. Této možnosti však ve správním řízení nevyužil. Teprve v řízení před soudem žalobce pouze obecně tvrdí, že v rozhodnutích se oprávněná úřední osoba Mgr. J.Č. vyjadřuje kriticky o častém zmocněnci Ing. J., což podle žalobce zakládá pochybnosti o její podjatosti. Takto uplatněná námitka není včasná a ani dostatečně konkrétně se v ní neuvádí, jak se měl Mgr. Č. o zmocněnci negativně vyjadřovat. Na základě těchto skutečností soud námitku směřující proti možné podjatosti oprávněné úřední osoby neshledal důvodnou.

12. Nedůvodnost tvrzení, že žalobce neporušil dopravní značku V1a (podélná čára souvislá), protože ji přejel, až když dokončil předjíždění přes dopravní značku V 13 (šikmé rovnoběžné čáry) a protisměrný odbočovací pruh, správně posoudil již žalovaný v napadeném rozhodnutí, když uvedl, že se nemohlo jednat o krajní nouzi - odstranění protiprávního stavu za situace, kdy žalobce sám byl původcem tohoto protiprávního stavu. Toto vyplývá z samotného institutu krajní nouze, není potřeba, aby toto bylo výslovně v právním předpise uvedeno.
13. Z téhož důvodu se nemohlo jednat ani o nenaplnění materiálního znaku přestupku. Soud se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně v tom, nebyly zjištěny žádné natolik významné okolnosti, které by vyloučily, aby jednáním žalobce byl porušen právem chráněný zájem společnosti a jednání by tak nebylo přestupkem.
14. Soud se shoduje se žalovaným také v názoru, že výše v tomto rozsudku specifikovaný výrok prvostupňového rozhodnutí je dostatečně určitý tak, že není zaměnitelný. Z výroku rozhodnutí je zřejmé, že se jednalo o jeden přestupek, nikoli pokračující, spočívající v porušení 2 dopravních značek.
15. Ve výroku prvostupňového rozhodnutí uvedená forma zavinění z nedbalosti minimálně nevědomé je podle názoru rovněž dostačující a odpovídá požadavku zákona na stanovení míry zavinění ve výroku o vině za přestupek. Zároveň tato forma zavinění koresponduje odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde je specifikováno, že žalobce měl a mohl vidět obě značky a jako držitel řidičského oprávnění musel vědět, jaké zákazy jsou s danými značkami spojeny. Takové zdůvodnění míry zavinění přestupku považuje soud za přezkoumatelné a dostatečné.
16. Také tvrzením žalobce, že ve výroku rozhodnutí chybí odkaz na ust. vyhlášky č. 294/2015 Sb., se zabýval žalovaný ve výše shrnutém odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud se plně ztotožňuje se závěrem žalovaného, že zákonem jednoznačně stanovená povinnost, kterou žalobce porušil, je povinnost dodržovat dopravní značky dle ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. Z toho důvodu odkaz na toto ust. ve výroku prvostupňového rozhodnutí je plně dostačující.
17. Ze zjištěných skutečností nevyplývaly žádné indicie, které by nasvědčovaly tomu, že by se nejednalo o předjíždění, nýbrž o objíždění, a ani žalobce nic takového ve správním (a konkrétně ani v soudním) řízení nenamítal, tudíž není důvodné tvrzení, že se správní orgány ex offio takovouto variantou nezabývaly.
18. Soud se ztotožnil s žalovaným i v tom, že provedenými důkazy byl bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav věci a další dokazování proto bylo nadbytečné. To platí jak pro žalobcem uváděné možnosti dalšího opatřování důkazů z iniciativy správního orgánu jako např. důkaz videozáznamem ze služební kamery nebo z čerpací stanice, tak i pro žalobcem navržený výslech spolejezdkyne, neboť dle názoru soudu výpovědi policistů

byly podloženy dalším důkazem, a to oznámením přestupku sepsaném na místě kontroly, do kterého se žalobce mohl vyjádřit, ale této možnosti nevyužil. Z oznámení přestupku, z úředního záznamu ani z výpovědí policistů nadto vůbec nevyplývalo, že by ve vozidle s žalobcem jela spolujezdkyně.

19. Z výše shrnutých odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů je zřejmé, že se správní orgány věrohodností policistů nezabývaly pouze v obecné rovině. Pokud žalobce poukázal na rozpory ve výpovědích ohledně toho, kde policisté stáli, z výše shrnutých výpovědí obou svědků vyplývá, že policisté si neodporovali, protože podle svědka V. vyjízďeli od čerpací stanice a podle svědka V. stáli na výjezdu od čerpací stanice Shell. Je podle názoru soudu o obdobné vyjádření skutečnosti, že v době spáchání přestupku policisté se nacházeli na místě výjezdu od čerpací stanice.
20. Ohledně vyjádření svědka V., že měl žalobce dobarvené znaky registrační značky, tuto skutečnost nepotvrzují jiné podklady ve spise, proto žalobci nebylo toto jednání ve správním řízení vytýkáno. Ani případné mylné vyjádření svědka v tomto směru však nemění nic na závěru, že byl bez pochybností prokázán žalobci přestupek spočívající v porušení dopravních značek, protože žalobce byl dle oznámení přestupku po spáchání přestupku z tohoto důvodu zastaven hlídkou a ztotožněn. Proto je i dle názoru soudu dokazování stavu registračních značek fotografiemi ve správním řízení nadbytečným.
21. Z výše shrnutých odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů podle názoru soudu také vyplývá, že se správní orgány dostatečně podrobně zabývaly otázkou, podle jakého zákona je namístě přestupek posuzovat. Soud uvedené úvahy považuje za přezkoumatelné a správné. Přestupek byl spáchán za účinnosti starého přestupkového zákona, a proto odpovědnost i sankce jsou ukládány podle tohoto zákona. Jelikož okolnosti polehčující a přitěžující jsou i v novější právní úpravě stanoveny pouze demonstrativně, nelze jejich uvedení v zákoně automaticky považovat za příznivější právní úpravu.
22. Z výše shrnutého odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je rovněž zřejmé, že tento správní orgán se zabýval i tím, zda není namístě neuložit náhradu nákladů řízení. Soud zastává stejný názor jako žalovaný, tj. že není nutné v odůvodnění rozhodnutí výslovně uvádět, že nebyly zjištěny žádné okolnosti odůvodňující mimořádné snížení pokuty dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb., neboť z právního předpisu taková povinnost nevyplývá.
23. Nesouhlasem žalobce se zveřejněním osobních údajů jeho a jeho zmocněnce na internetových stránkách NSS se zdejší soud nemohl zabývat, jelikož se ho netýká.
24. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační

stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 30. září 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně